

Arendsoog

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiters
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

Arendsoog

J. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1935

© J. Nowee, 1935

© Illustraties: W. Huijsmans

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: J. Huizinga

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1001 3 (paperback)

ISBN 978 90 499 1115 7 (hardback)

ISBN 978 90 480 0234 4 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

I

In Mining-Valley

Een mijndorp, zoals er in de dagen van de goudkoorts vele waren. Het voornaamste punt van samenkomst was de herberg of „bar”. Ofschoon het daar gewoonlijk niet al te kalm toeging, scheen er, te oordelen naar de grote luidruchtigheid der bezoekers, nu toch iets bijzonders aan de hand te wezen.

„En ik zeg je, dat ik voor de duivel nog niet bang ben, laat staan voor die Arendsoog van jullie!”

Het was een grote, fors gebouwde kerel, die dit zei. Zijn ruw behaard gezicht drukte minachting uit, minachting niet alleen voor Arendsoog, zoals hij daareven zei, maar ook voor alle mogelijke menselijke en goddelijke wetten, als die niet in zijn kraam te pas kwamen. Hij sloeg met de vuist op de toonbank, waartegen hij leunde, en zag uitdagend in het rond.

Even viel een stilte op zijn woorden. De anderen keken elkaar aan, schuw, bevreesd.

„Als ik jou was, vreemdeling,” zei er toen een, „dan zou ik niet zo hard spreken. De muren hebben hier oren.”

„Kom, kom!” was het schamperlachende antwoord.

„Ik meen het!” zei de ander weer. „Zorg maar, dat je niks op je gemoed hebt, dat Arendsoog te weten kan komen. Vooral niet met betrekking tot de Roodhuiden.”

„Ja,” viel de barhouder bij, „Arendsoog wordt algemeen de Vriend der Indianen genoemd.”

De vreemdeling lachte schaterend.

„Nou wordt ie helemaal goed!” riep hij uit. „De Vriend der Indianen. Nou, als hij het zoekt bij die schurftige honden, dan kan hij zelf ook niet veel zijn. En wat je zegt van iets op je geweten hebben...”, hij keek de groep onderzoekend aan, „zijn jullie allemaal zulke brave jongens?”

Er school veel waarheid in zijn woorden. Wat in die dagen goudzoeker werd, was gewoonlijk een mislukking in de maatschappij, te lui om te werken, verlangend zo spoedig mogelijk rijk te worden. En als dit niet gelukte met goudzoeken (en hoe weinigen vonden goud), dan probeerden ze het op andere manieren. Met de eerlijkheid, om nog niet te spreken van erger dingen, werd het dan zo nauw niet genomen.

Degene, die de vreemdeling het eerst van antwoord gediend had, nam zijn glas op, wipte de inhoud naar binnen, en terwijl hij de barhouder wenkte om bij te vullen, keek hij de man naast hem onderzoekend aan.

„Vreemdeling,” zei hij met nadruk, „ik weet niet, of je bekend bent hier in de omgeving...”

De vreemde schudde het hoofd.

„Nou dan, luister goed. Er was hier een man, Bill Sanders...”

Een gemompel ging door de omstanders.

„Jullie weten het nog wel, hè jongens? Bill Sanders was de schrik van Mining-Valley. En ook ver daarbuiten. Vechten kon hij als de beste. En zijn revolver zat erg los. Bijna iedereen wist, dat de overval op de postwagen verleden jaar het werk was van Bill. Maar niemand had de moed, hem dat te vertellen. Je kon er zeker van zijn, dat je het geen tweede keer zou zeggen. En te bewijzen was er niets. Trouwens, wie zou de eerste zijn, om de hand op hem te leggen?

Op een avond stond hij hier, ongeveer op dezelfde plaats, waar jij nou staat, vreemdeling. Hij had flink gedronken, en wij bleven zoveel mogelijk uit zijn buurt. Want als hij ruzie zocht... Afijn, zover kwam het niet. Juist, toen hij weer stond te razen en te tieren, ging de deur open, en een grote kerel stond daar.

„Bill Sanders,” riep hij, „kom hier!”

Bill draaide zich langzaam om, terwijl zijn handen naar zijn pistoolholsters gingen.

„Nee Bill,” riep de man weer, „dat hoeft je niet te proberen. Hands up! zeg ik je, en gauw. Gauw een beetje!”

Nou, de grote Bill Sanders ging als een klein kind met allebei z'n handjes in de hoogte staan.

„Ik moet je hebben voor die overval op de postwagen,” zei de man weer.

„Daar kun jullie me niks van bewijzen!” schreeuwde Bill.

„Ik wel,” zei de man. „Ik ben Arendsoog, als je het soms nog niet weet.”

Bill wist het wel, want we hadden hier al genoeg gehoord van Arendsoog. Maar Bill had geen zin om mee te gaan.

„Ik vertik het!” riep hij. „Ik ga niet mee!”

Arendsoog ging naar hem toe, en had in minder dan geen tijd allebei z'n revolvers te pakken. Toen draaide hij zich naar ons.

„De eerste de beste, die ons probeert te volgen, is nog niet gelukkig!” waarschuwde hij, en tegelijk had hij netjes Bill z'n arm op een handige manier omgedraaid, zodat Bill het uitschreeuwde van pijn, maar niks terug kon doen. Bill vloekte en schold, maar het hielp hem niks. In volle vaart ging het de deur uit. Even later hoorden we hoefgetrappel.. en op het ogenblik zit Bill voor de nodige jaren opgeborgen.”

De vreemdeling haalde glimlachend de schouders op.

„Dan had je het geval met Mill Sundred en zijn troep,” vervolgde de ander vlug. „Hadden hun slag geslagen in een Indianenkamp. O, het waren geen Apachen, hoor! Die kunnen gewoonlijk zichzelf wel helpen. De een of andere vredelievende stam...”

„Tula's waren het,” zei er een.

„Kan wel. In ieder geval waren er vier doden gevallen en een paar vrouwen en kinderen ernstig mishandeld. Op een avond was het hele stel hier... en Arendsoog pikte ze er uit en nam ze mee.”

„Voor zo'n paar armzalige Roodhuiden!” riep de vreemdeling.

„O,” haastte de ander zich te zeggen, „wij vonden het ook niet zo erg. Die kerels zijn de grond niet waard, waarop ze leven.”

„Daar geef ik je gelijk in! Ze horen het land aan ons te laten! En als ze het niet goedschiks doen, dan maar kwaadschiks!”

„Voor zo'n geval wou ik je nou juist hebben, Duncan!” klonk opeens een heldere stem bij de deur.

Allen wendden zich met een ruk om.

„Arendsoog!” fluisterde er een.

Maar de vreemdeling, die door Arendsoog met Duncan werd aangesproken, gaf zich niet zo gauw gewonnen. Bliksemsnel had hij zijn revolver getrokken, liet zich tegelijk op de grond vallen...

Het schot, dat Arendsoog terzelfdertijd loste, deerde hem niet. Maar zijn kogel zou Arendsoog ook niet treffen. Want die was zo plotseling van de deur verdwenen, alsof de aarde hem verzwoegen had. Stom verwonderd keek Duncan naar de deur, dan naar het enige venster, dat de bar rijk was. De andere bezoekers, die bij de plotselinge schietpartij zo spoedig mogelijk dekking hadden gezocht achter kisten en tafels, gluurden nu voorzichtig in het rond. Duncan kroop vlug achter een kist. „Wat voor kerels zijn jullie!” schreeuwde hij. „Voor één man kruipen ze in d'r schulp. Help liever een handje!”

„Hij heeft gelijk!” klonk een stem van achter een tafel, die op de kant geworpen was. „We hebben al lang genoeg last van hem gehad!”

Meerdere stemmen lieten zich nu horen.

„Vooruit dan!” riep Duncan. „Naar de deur! Voorzichtig aan! Eens kijken, of wij met z'n allen geen klopjacht op die meneer Arendsoog kunnen houden!”

Plotseling klonk weer een schot. Het vensterglas rinkelde aan scherven, en tegelijk was het steendonker in de gelagkamer.

„Pas op!” hoorden ze de stem van Arendsoog weer. „Denk er om, dat ik heel goed in het donker kan zien. Wie zich verroert krijgt een kogel. Als Duncan niet binnen vijf tellen bij de deur staat, gebeuren er rare dingen met hem. Ik heb je hier prachtig onder schot, Duncan! Je zit daar mooi achter die kist, hè...”

„Vervl...!” bromde Duncan, en wilde zich in veiligheid stellen.

„Halt! Niet wegkruipen of ik schiet! Je mag alleen opstaan. Dus, Duncan, ik tel... Eén... twee... drie...”

Als door een onzichtbare macht gedreven, stond Duncan op, en begon voorzichtig zijn weg naar de deur te tasten.

„Zo is het goed, Duncan!” riep Arendsoog. „Maar zou je die revolver even willen laten vallen?” Kletterend rolde de revolver over de vloer. „Mooi zo. En nu naar de deur!”

Duncan vervolgde zijn weg. Nog was hij echter niet bij de deur, toen hij plotseling van twee zijden werd beetgepakt, naar buiten geduwd, en de trap van de veranda afgesleurd, die voor de bar was aangebracht. Een poosje later klonk hoefgetrappel...

Iemand in de gelagkamer streek een lucifer aan. De barhouder ver-

ving zijn stukgeschoten lamp door een andere, terwijl een voor een de goudzoekers uit hun schuilplaatsen te voorschijn kwamen. Niemand sprak. Allen staarden naar de deur, of naar het vernielde vensterglas...

In de duisternis reed een kleine troep in volle galop voort...

2

Het Arendsnest

„Mijn jongen, ik voorzie, dat je nog eens in ernstige moeilijkheden zult raken door die dolle waaghalzerijen! Waarom laat je toch die dingen niet en blijf je niet bij ons. Er is hier toch ook nog genoeg te doen?”

Arendsoog stond tegen de deurpost geleund en staarde somber voor zich uit.

„Moeder, u weet, dat ik, toen vader stierf, vermoord door zo'n troep van diezelfde schurken, bij mezelf het voornemen heb gemaakt, om me in dienst van de politietroepen te stellen en zoveel mogelijk andere vreedzame ranchers tegen dergelijke misdadigers te beschermen...”

„Mijn kind,” de stem van de vrouw beefde, „ik heb me al zo dikwijls afgevraagd, of geen enkele wraakgedachte...”

„Geen enkele, moeder! Op mijn woord van eer! U weet ook wel, dat er van al die schurken, die vader vermoordden, niet één door mijn toedoen zijn gerechte straf heeft gekregen. En toch hebben ze die straf voor en na ontvangen... op één na...”

„Fred Moulders. Ik weet het, jongen... En juist voor hem ben ik het meeste bang! Wacht je voor hem! Fred Moulders heeft een dodelijke haat gezworen aan ons allen, en zeker zouden je zusje en ik...”

„Ja moeder, wij kwamen nog maar juist bijtijds, om u te ontzetten! Ik zie u nog staan voor het schietgat in onze farm, bij vader, die daar op de grond lag, en ik weet nog, dat het eerste, wat me opviel, was,

u, onze zachte moeder, daar te zien met de nog rokende buks in de hand...”

„Ik moest onze kleine Ann verdedigen,” zei de moeder eenvoudig.

„Zie, moeder,” Arendsoog ging vlak voor haar staan, „dat beeld is me steeds bijgebleven. En nu is het alleen mijn bedoeling, te voorkomen, dat het anderen zo gaat.”

„Ja maar, jongen, je eigen veiligheid...”

„Ik heb me in dienst van de mensheid gesteld, moeder! Als ik val, zal het zijn in de wetenschap, dat ik mijn plicht heb gedaan!”

Op dit ogenblik kwam een meisje de hoek van de blokhut om en snelde op Arendsoog toe.

„Zo, mijn dappere Arendsoog! Ik wist niet eens, dat je thuis was.” Ze vloog hem om de hals, en de ernstige trekken van de jonge man ontspanden zich.

„Anneke-lief...”

„Anneke!... Ik ben al twaalf geweest!”

Arendsoog lachte.

„Neem me niet kwalijk, juffrouw Ann!”

„Hè nee! Je plaagt me maar, Bob!”

„Heus niet!”

„Wel! Je bent haast nooit thuis, en als we je eindelijk eens zien, dan doe je niets anders dan plagen!”

Moeder stond op.

„Kom, kinderen, tijd om te eten!”

Ze ging hen voor naar binnen, en de twee volgden schertsend. De blokhut was gebouwd tegen een helling van het gebergte. Ofschoon omringd door een flinke open ruimte, onttrok toch het daaromheen oprijzende zware geboomte de woning aan het oog. De enige toegang tot het erf was een nauw, kronkelend pad, waarschijnlijk alleen bekend bij de bewoners van de blokhut en enkele vertrouwde Indianen.

Meermalen had Bob, alias Arendsoog, moeten vluchten voor een overmacht van vijanden, en tot nog toe was het hem wonderwel gelukt, zijn spoor te verbergen, en ongemerkt het huis te bereiken. Dit dankte hij in de eerste plaats aan de snelheid van zijn paard. Bovendien was er in de wijde omtrek misschien geen betere ruiter dan Arendsoog. Als kleine jongen toch leerde hij reeds het paardrijden, en toen hij

nauwelijks tien jaar was, volgde hij zijn vader dikwijls op diens dagenlange ritten over het gebied van de ranch. En hij kende geen grotere verrukking, dan in een dolle galop het vee in de goede richting te drijven. Tot een vreselijk voorval hun geluk kwam verstoren.

Een bende bandieten maakte de omtrek onveilig, en terwijl Bob met de cowboys naar een afgelegen weideplaats was gereden, deden de schurken, die dit ogenblik blijkbaar hadden afgewacht, een aanval op de farm. Wanhopig verdedigde Stanhope, Bobs vader, zijn eigendom, totdat hij, dodelijk getroffen, op de vloer ineen zonk. En, zoals we reeds weten, nam zijn vrouw onmiddellijk zijn taak over, en slaagde er in, de bende op een afstand te houden, tot de cowboys haar ontzetten.

Bob was toen zestien, en nu, drie jaar later, uitgegroeid tot een flinke jongeman, volvoerde hij nog altijd de taak, die hij toen vrijwillig op zich had genomen.

Op een goede keer werd in alle stilte de ranch, die voor een aardige prijs verkocht was, verlaten en betrok de familie de hierboven genoemde blokhut. Slechts twee bedienden gingen mee, een bejaarde man, die echter nog krachtig genoeg was, om een massa werk te verzetten en wiens oog en hand nog met grote zekerheid de buks konden richten, en een oude dienstbode.

Jim verzorgde de tuin, verrichtte het zwaardere huiswerk, en nam altijd nauwgezet de bewaking op zich, als Arendsoog er weer op uit trok voor zijn strijd tegen de misdadigers.

Niemand, ook Bobs moeder niet, wist, dat de jonge man reeds dikwijls een eervolle betrekking bij het Noordamerikaanse politieleger was aangeboden. Hij had echter steeds geweigerd, wilde liever geheel vrij zijn in zijn doen en laten.

Eenmaal buiten zijn gebied, had Arendsoog zonodig een staf van vertrouwde en bij uitstek deskundige medewerkers: een troep Indianen, die voor hem, als het moest, door het vuur zou gaan. Een van hen, Witte Veder, was zijn trouwe metgezel op zijn gevaarvolle tochten. Niets voor niets droeg Bob de bijnaam van „Vriend der Roodhuiden”. Immer stond hij klaar, dit arme, uitstervende ras te beschermen en te helpen, waar hij kon. En dezen, daarin een voorbeeld gevend aan zo vele blanken, wisten, wat dankbaarheid

was. Nooit deed Arendsoog tevergeefs een beroep op hen, als hij bij zijn onderzoekingen of zijn plotselinge overvallen hun hulp nodig had.

Nog één vriend had hij, en hij verzuimde nimmer, als hij in de stad kwam, die op drie dagreizen van de hut was gelegen, hem te bezoeken. Die vriend was Pater Boyle, die de jonge man met vaderlijke genegenheid leidde, en er in de eerste plaats voor gezorgd had, na de dood van zijn vader de zo natuurlijke wraakgedachten uit zijn gemoed te verdrijven.

3

Een komplot

Op zekere dag stapte voor de bar in Mining-Valley een man van zijn paard, dat evenals hijzelf overdekt was met stof en modder van een blijkbaar lange reis.

De barhouder was de eerste, die hem herkende.

„Hallo, Fred! Dat is lang geleden...”

„Hallo!” was het korte antwoord. „Geef me wat te drinken, John.”

De barhouder vulde een glas, schoof het de man toe. Dan boog hij zich vertrouwelijk over de toonbank.

„Waar heb je al die tijd gezeten?”

„O, hier en daar en overal.”

Ondertussen waren enkele anderen naderbij gekomen.

„Wat zie ik!” riep er een uit. „Als dat Fred Moulders niet is...”

„Fred Moulders in eigen persoon!” zei een ander.

„Wat voert je hierheen?” vroeg een derde nieuwsgierig.

„Dat gaat je niks aan!” kreeg hij ten antwoord.

De meeste barbezoekers hielden zich afzijdig. De naam van Fred Moulders was wijd en zijd berucht, en ofschoon er onder hen weinigen waren, die niet het een of ander op hun kerfstok hadden, wilden ze toch liever niet, uit vrees voor eventuele gevolgen, in één adem genoemd worden met zulk een man.

„Heb je een kamer voor me?” vroeg Moulders aan de barhouder.
„Zeker!” antwoordde deze gediensstig, wel zorgende, dat hij zo veel mogelijk een ieder tot vriend hield.

Hij ging de man voor en wees hem een hokje, waar een ijzeren ledikant en een wrakke wastafel stonden, welk vertrek hij met de weidse naam van „logeerkamer” betitelde.

Zo gauw Moulders met hem alleen was, zei hij, omzichtig rondziende: „Vertel me eens, zijn er hier nogal betrouwbare kerels onder?”

De barhouder krabde zich nadenkend het hoofd.

„Daar heb je Jim Baker, en rooie Charley...”

„Is die hier?” vroeg Moulders verrast. „Als je meer van zulke weet. Die heb ik juist nodig.”

„Tja... 'ns kijken... Ik denk, nog een stuk of vier... Die zijn dan ook te gebruiken... Nou ja, van die halfbakken lafbekken zijn d'r genoeg...”

Moulders maakte een afwerend handgebaar.

„Nee, die niet. Die zijn in staat, ieder plan te verraden, als dat in hun kraam te pas komt. Weet je wat, zie die kerels op te zoeken, en stuur ze bij me boven.”

De barhouder deed zijn best, en na een uur zaten er zes ruw uitzierende kerels samengeperst in het nauwe hok, waar men spoedig de rook snijden kon. De whiskyfles ging druk van hand tot hand. Moulders zorgde wel, een gulhartig gastheer te zijn.

„Ik heb gehoord, dat hier de buurt zo'n beetje onveilig wordt gemaakt door een melkmuil, die ze Arendsoog noemen,” leidde Moulders de zaak in.

De anderen zaten opeens recht. Duidelijke vrees sprak uit hun ogen. „Zo'n beetje?” fluisterde er een. „Zeg, Fred, als je het over hem wilt hebben, spreek dan zo zacht mogelijk! Zo'n beetje! Man, het leven wordt ons tegenwoordig tot een hel gemaakt door die kerel! Niks kun je meer uithalen, of je bent er ogenblikkelijk bij. Hij komt, op een avond of soms 's nachts, en pikt je d'r uit. En na een paar dagen heb je je vonnis al te pakken, want hij zorgt ook wel, de nodige bewijzen bij de hand te hebben.”

„Geheime politie dus?” vroeg Moulders.

„Ze zeggen van niet. Hij moet het allemaal op zijn eigen houtje doen. Wel werkt hij met de politie samen. Als het nodig is, komt hij met de politietroepen...”

„Nou,” onderbrak Moulders, „het is juist over hem, dat ik het wou hebben. Ik heb zo het een en ander vernomen. Ik sprak een tijd geleden Bill Sanders. Is die niet hier?”

De mannen keken elkaar aan.

„Bill zit in de gevangenis in Blue-Hill,” antwoordde Jim Baker.

„Wat?!” riep Moulders uit, terwijl hij verschrikt opsprong.

„Onmogelijk! Die was zo buitengewoon handig...”

„Arendsoog was handiger,” zei Jim Baker.

„Alweer Arendsoog!” mompelde Moulders, terwijl zijn vuisten zich balden. „En toch... Luister eens goed, jongens. Ik ben hier gekomen met een bepaald doel. Hoe ik het weet, gaat je niks aan, maar het is me bekend, dat Arendsoog er goed bij zit.”

„Arendsoog?” vroeg er een verwonderd. „Waar zou...”

„Goud!” fluisterde Moulders.

De ogen van de kerels begonnen te gloeien als bonken vuur.

Goud!!!

Dat woord elektrificeerde hen! Voor goud deden ze alles. Goud had hen getrokken naar Mining-Valley, goud dreef hen, de onmenselijkste misdaden te begaan, goud...

„Zou 't werkelijk...” zei er een.

„Je kimt van mij aannemen, dat het waar is,” vervolgde Moulders.

„O, hij delft het zelf niet, hoor! Hij wordt de Vriend der Roodhuiden genoemd, maar zij zijn ook zijn vrienden. En hij kan er gemakkelijk een paar vinden, die in zijn dienst dat werk willen doen, misschien tegen een belachelijk laag loon. En hij vaart er wel bij.”

„Maar dat klinkt...”

„Ongelofelijk, hè?” vulde Moulders aan. „En toch is het waar. Denk nou eens even na. Hoe kan hij het leven houden, als hij niet, of bijna niet anders doet, dan achter jullie aan te zitten.”

„Dat is waar,” gaven ze toe.

„Maar,” opperde er een, „hij zal toch ook wel aardige premies opstrijken voor al die aanhoudingen. Ik weet bijvoorbeeld, en jullie ook, jongens, dat er een prijs van duizend dollars was gezet op het

hoofd van de dader van de laatste overval op de postkoets, waar Bill Sanders voor gepakt werd.”

„Goed, maar niet op alle aanhoudingen staan prijzen, en het leven is hier duur...”

„Ik geef toe,” zei Jim Baker, „dat hij nog een andere bron van inkomsten moet hebben. Maar zou hij er niet een ranch op na kunnen houden?”

„Een enigszins uitgebreide ranch, en die moet hij dan toch hebben, kun je op den duur niet verborgen houden, en ik heb gehoord, dat niemand weet, waar Arendsoog woont.”

„Ik ben wel eens op onderzoek uit geweest,” zei er een. „Ik heb vroeger van een Indiaan het sporen zoeken geleerd. Twee dagen lang volgde ik het spoor van Arendsoog, en ik dacht al in de buurt te zijn, en toen was het verdwenen. Het leek wel, of die kerel ineens de lucht was ingegaan.”

„O, ik heb het ook wel eens geprobeerd,” viel Jim Baker in. „En het is mij ook radicaal mislukt.”

Moulders lachte schamper.

„Fijne kerels zijn jullie! Laten zich door zo’n melkmuil in de luren leggen! Nou, ik verzeker jullie, dat ik wel te weten zou komen, waar hij woont. Maar dat is mijn bedoeling niet eens! Ik wil alleen weten, waar dat mooie goudmijntje van hem is...”

„Hoe wou je dat...” begon Charley.

„Dat zal ik je vertellen... Kom hier!”

De koppen schoven dicht bij elkander.

„We moeten zien, Arendsoog te pakken te krijgen.”

„Ha!” gromde Jim Baker. „Had ik hem maar hier!” En hij toonde zijn grove knuisten. „Ik zou hem...”

„Jij zou niks!” weerde Moulders af. „Want als je dat deed, zou je juist mijn hele plan bederven.”

„Maar hoe wou je hem dan in handen krijgen?” vroeg Charley.

„Dat komt dadelijk wel. Luister eerst eens verder. Ik ken enkele van die fijne, geniepige Indiaanse martelingen, en ik ben van plan, die eens te gaan toepassen op Arendsoog, om van hem te weten te komen, waar zijn goudmijnen zijn.”

„En dan?” zei er een. „Denk je dan, dat je het gewonnen hebt?”

Meen je, dat Arendsoog maar stil zal toelaten, dat wij bezit daarvan nemen?”

„Als hij dan nog in leven is, zeker niet,” grijnsde Moulders. „Maar je snapt toch zeker wel, als hij ons bij de mijn gebracht heeft, dat hij dan...” De anderen begrepen het veelzeggende gebaar, dat hij er bij maakte.

„Aangenomen, dat het je zal lukken,” zei Charley, „ofschoon ik voor mij nog niet zo direct geloof, dat Arendsoog zal zwichten voor een paar martelingen, moet ik toch eerst eens van jou horen, hoe je hem in handen denkt te krijgen.”

„Ik verzeker je,” antwoordde Moulders, „dat hij zal toegeven. Er is nog geen blanke geweest, die het uithield. Nou ja, ze mogen zwetsen in mooie boekjes, dat er zulke blanken zijn, maar dat is allemaal onzin. En ik heb een schitterend plan in elkaar gezet, om hem te pakken te krijgen. Maar eerst dit: weten jullie, waar die Indianen van hem wonen?”

„Dat is te zeggen,” begon Jim Baker, „er zijn er zoveel, die je de Indianen van Arendsoog zoudt kunnen noemen. Ze wonen nogal verspreid.”

„Doet er niet toe,” vervolgde Moulders. „Hij komt het dan toch te weten. We gaan namelijk zo'n Indianendorp overvallen, en zetten daar eens flink de boel op stelten. Dat er wat gewonden of doden vallen misschien, hebben ze aan zichzelf te wijten, als ze zich verweren. Als we terug zijn hier in Mining-Valley, dan moet er een van ons flink gaan opscheppen, over wat hij gedaan heeft. Maar hij mag de namen van de anderen niet noemen. Tien tegen één, dat Arendsoog komt, om hem weg te halen. De anderen zorgen, in de buurt te zijn, verdekt opgesteld natuurlijk, en volgen Arendsoog van nabij. Waar hij ook heen mag gaan, vroeg of laat zal hij wel in onze handen vallen.”

„Maar kunnen we dat dan niet direct doen, als hij vertrekken wil?” vroeg er een.

„Nee, dat zou teveel opschudding geven. En bovendien is het beter, dat niemand weet, wie er in betrokken zijn, als Arendsoog spoorloos verdwijnt. Je kunt niet voorzichtig genoeg zijn. Misschien heeft hij hier vrienden. En dan zijn daar nog de Indianen...”

„De rode honden!”

„Onderschat ze niet, als hun woede eenmaal is opgewekt!” waarschuwde Moulders. „Daar zou ik je aardige staaltjes van kunnen vertellen.”

„Fred heeft gelijk!” zei Charley. „Ik weet er van mee te praten. Maar om op de zaak terug te komen: wie moet degene zijn, die zich door Arendsoog laat pakken? Want dat is zo'n pretje niet! Veronderstel, dat het mislukt...”

„Mislukken kan het niet. Maar, in ieder geval, dat risico moeten we dragen. Is er niemand van jullie, die...”

„Dank je hartelijk!” lachte Charley, en de anderen voelden er evenmin voor, de kans te lopen, door Arendsoog aan de politie te worden overgeleverd voor mishandeling of moord op Indianen.

„Dan zal het lot moeten beslissen,” zei Moulders. „Zijn we het daarmee eens?”

„Waarom doe je het zelf niet?” kwam een van de kerels. „Jij bent toch met het plan op de proppen gekomen?”

„Hoor eens hier,” zei Moulders nijdig, „als ons plan slaagt, delen jullie dan niet mee in de winst? Nou, dan zijn we ook allemaal gelijk, als het de gevaren betreft, die er aan verbonden zijn.”

„Fred heeft het bij het rechte eind!” besliste Jim Baker. „We moeten loten.”

Onwillig stemden de anderen toe, in stilte hopend, dat het lot hun gunstig mocht zijn.

„Laat de kaarten het uitwijzen,” stelde er een voor.

„Dank je, Duncler!” riep Charley uit. „Jij bent me te gewiekst met de kaarten!”

„De dobbelstenen zullen beslissen,” zei Moulders.

„Goed, maar dan zal John er een paar brengen,” antwoordde Charley.

„Ik heb er anders wel een paar bij me,” zei Moulders.

„We nemen niemands kaarten, en we nemen niemands stenen.”

„Vertrouw je me soms niet?” Moulders hand ging langzaam in de richting van zijn pistoolholster.

Maar Charley was iets vlugger. Zijn vingers waren zo dichtbij, dat ze de kolf van zijn revolver konden strelen.

„Net zover, als ik je zie,” antwoordde hij op de vraag van Moulders. Een ogenblik zagen de mannen elkaar scherp aan, en de anderen keken ademloos toe, schoven alleen wat opzij, om niet door eventueel rondvliegende kogels getroffen te worden. Dan haalde Moulders de schouders op en met een lachje zei hij:

„Laten we geen ruzie maken. Het is mij om het even, wie de stenen levert.”

Een ging er naar beneden, en na een poosje verscheen John met de leren beker met dobbelstenen en een nieuwe fles whisky.

Charley wierp het minst aantal ogen, en hij moest met verbeten woede het lachje van leedvermaak aanzien, dat om Moulders' mondhoeken speelde.

„Veel geluk!” lachte Jim Baker. „En laat je niet teveel op je kop zitten door Arendsoog!”

De mannen stonden op, om naar beneden te gaan.

„Morgenochtend trekken we uit,” zei Moulders. „Zorg tijdig hier te zijn, en... goed gewapend!”

„Daar kun je op rekenen!” verzekerde Jim hem. „Er zijn Indianen bij, die hun huid duur zullen verkopen.”

Toen de duisternis begon te vallen, gleed er van het dak boven het logeervertrek van Moulders een donkere gedaante. De mocassins maakten nauwelijks een gerucht, toen de Indiaan met een lenig sprongetje op de grond terecht kwam. In de schaduw der hutten blijvend, sloop hij het dorp uit. In een bosje stond zijn paard vastgebonden. Hij slingerde zich op de rug van het dier, en was even later in de nacht verdwenen...

4

Mislukt

In de blokhut van Arendsoog was alles in diepe rust.

Plotseling werd de nachtelijke stilte verbroken door het heftig geblaf van de twee grote honden, de trouwe bewakers van het erf. Onmiddellijk was Bob wakker, schoot wat kleren aan, greep zijn